Віють – не віють
Крила серпневої ночі.
Як легко упала вона
На каменисту долину.
Як освітила гори,
Як потік розсрібнила!...
І тихо в долині.
По диких заломах скель
Чорніють тіні глибоко,
Тут кущі будяків,
Там білі кості,
Що смерть розкидала.
І тихо в долині.
Тільки цикади сюрчать.
Наче струмочки течуть,
Наче розточені ллються.
Віють – не віють
Крила серпневої ночі.